

for Resten ogsaa kende fra Tilfælde, indtraadte i Anledning af Kædgygdomme, at her hjemme har Regeringen Lov til at udøve et Støn og behøver ikke, naar der blot viser sig et enkelt Tilfælde, straks at erklære et Sted for smittet, men kan sige: Lad os se, om det bliver Epidemi eller ikke, og hvis det ikke bliver nogen Epidemi, er det ikke værd at gøre noget. Dette tillader den svenske Lovgivning ikke, idet nemlig en tidligere af mig omtalt Institution, det svenske Kommercekollegium, skal erklære et Sted for kolerasmittet, saa snart der blot viser sig et eneste vel konstateret Tilfælde. Noget lignende viser sig som sagt med Hensyn til Kædgygdomme, som de Herrer, der have fulgt med disse Sygdommes Historie i Tidernes Løb, ville være bekendte med. Jeg har som Følge af alt anført ment, at saaledes som jeg var stillet i dette Efteraar, var der ikke andet for mig at gøre end at gaa den Vej, som jeg gif, og som gif ud paa at tage det forstigtigste Standpunkt, og jeg tror, at det ikke godt vilde have været muligt for en Regering at gøre anderledes i det Øjeblik. Jeg maa have Rigsdagen med, hvis jeg ved en lignende Lejlighed over for en saadan Opinion og en saadan Pression som den, der gjorde sig gældende, skal have tilstrækkelig Styrke til at sige: Nej, disse Afspærringsforholdsregler indlade vi os ikke paa. Og, som sagt, vil Rigsdagen paatage sig det Ansvar, vil jeg gaa med, men ellers ikke.

Hvad § 2 angaar, skal jeg ikke dvæle videre ved den; jeg tror, at der ved den træffes en Forholdsregel, som vistnok maa finde Billigelse hos enhver; det er ganske vist, at den vil koste nogle Penge; men det vil koste mange flere Penge, hvis vi saa Koleraen ind i Landet, og at man derfor — navnlig hvis man ikke vil have Afspærringsforholdsregler, men for Resten ogsaa, hvis man vil have saadanne — bør følge de fra kolerasmittede Steder ankomne nogen Tid efter deres Ankomst og være opmærksom paa, om de frembyde mistænkelige Symptomer, derom er der sikkert ingen Tvivl hos Lægerne. Skulde en tiltræffende frembyde mistænkelige Symptomer, have vi i vor Epidemilov tilstrækkelig Myndighed til at isolere vedkommende og træffe de andre Foranstaltninger, som overhovedet kunne træffes i saadanne Tilfælde. Jeg tror derfor ikke, jeg behøver at sige meget med Hensyn til § 2, da der egentlig ikke er kommen og vel heller næppe vil komme videre Opposition mod den. Jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at om den Bestemmelse i § 2 vilde sikkert alle lægevidenskabelige Autoriteter være enige uden Hensyn til,

hvilken Anskuelse de ellers have med Hensyn til Spørgsmaalet om Karantæne og Afspærring. Smidlertid vil jeg dog bemærke, at Forholdsreglen i § 2 vil blive en hel Del vanskeligere at iagttage, naar der ikke er en vis Indskrænkning i Afdgangen til Riget. En saadan Indskrænkning lader sig gøre, og blev gjort denne Gang, da man kun kunde komme ind i Landet ad visse bestemte Veje fra kolerasmittede Steder, nemlig kun ad tre bestemte Veje, dels ad Korsør og ad Gedser og dels over Landgrænsen ifølge særlig Tilladelse. Derved var det muligt at telegrafere ved disse Personers Ankomst til de Steder, hvor hen de ville begive sig, og paalægge de derværende Læger at have Tilsyn med dem; men naar Folk frit kunne begive sig ind i Landet fra alle mulige Sider, vil man indse, at det bliver overordentlig vanskeligt at gennemføre et saadant Lægetilsyn. Derved bliver der atkkaar en vis Sammenhæng mellem denne Paragraf og Bestemmelsen om en mere begrænset Afgang til Riget — denne Begrænsning behøver jo for Resten ikke at gaa ud paa Karantæne eller slikt. Med Hensyn til Landgrænsen have vi allerede i Loven af 1885 den fornødne Bemyndigelse til at bestemme, at man kun ad visse bestemte Steder maa passere ind i Landet; men, som sagt, nogen Begrænsning i saa Henseende vil være nødvendig, naar den i Paragraffen indeholdte Bestemmelse skal være effektiv.

Hvad § 3 angaar, tror jeg, at den under de daværende Forhold var vel begrundet. Jeg tror virkelig, at det ikke vilde have været ønskeligt, at have faaet den store Sværm af Folk, som vare blevne arbejdsløse paa Grund af Epidemien i Hamborg, her ind i Landet. Den Forandring, som denne § 3 er undergaaet, gaar ud paa, at den der omhandlede Nægtelse af Afgang til Riget ikke skal være nogen almindelig Regel, men at Ministeriet kan bestemme den, og jeg har naturligvis derved tænkt mig, at denne Forholdsregel skulde der ikke være Spørgsmaal om at sætte i Værk undtagen i saadanne Tilfælde, hvor en stor Epidemi er ganske nær ved os; thi fordi der i Marseille, Lyon, Paris eller Wien er Kolera, er der ikke Grund til at nægte sliige Folk Afdgangen, men kun naar Epidemien er ganske tæt ved os, og det ligger nær for arbejdsgyngende Personer at begive sig her ind i Riget, er der nogen Grund til at træffe en sliig Foranstaltning. For saa vidt man vil sige, at disse Folk ikke ere mere smittefarlige end andre, er det for Resten ikke rigtigt, thi alle Steder viser Erfaringen, at de lavere Samfundsklasser ere mindre forfigtige, mindre omhyggelige, og have ogsaa mindre Raad til at